ч. 121 (11.374). Львів, субота 2. червня 1928. Гроші за оплату заплачено рикзалітом. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Наші змагання.

Промова голови Українського Клюбу д-ра Дмитра Левицького, виголошена на пленарному засіданні сойму дня 30. травня в часі генеральної бюджетової дискусії.

Висока Палато! Один з послів слушно висловився на першому засіданні бюджетової комісії, що загальна дискусія є не на те, щоби критикувати бюджет, але загальну політику уряду. Погоджуючись з цим поглядом, додав би я до нього те, що метою і завданням генеральної дискусії є докладне вияснення цілости політичного становища всіх поодиноких соймових клюбів у звязку з критикою політики уряду. І саме тому забираю слово в імени Українського Клюбу, щоби не лише **застановитися над політикою уряду супроти Українського Народу**, але щоби також усунути **всякі** сумніви щодо становища самого Українського Клюбу, сумніви, на тлі яких могли би повстати колись у будучині прикрі непорозуміння.

Основне наше становище було висловлене в декляраціі, яку я мав честь проголосити зі соймової трибуни дня 28. березня ц. р. Повторювати тієї декляраціі не буду, одначе вже сам спосіб трактування польською пресою всяких відтінків свідчить наглядно, що необхідним є нашу деклярацію розвинути і доповнити, щоби ясними стали випливаючі з неі консеквенції як для нас у відношенні до польської держави, уряду та сойму, так і для уряду Річипосполитої у відношенні до нас.

Відгук, спричинений нашою деклярацією у польській суспільности, мав ріжнородний характер: польська правиця зняла устами своєї преси трівогу, що попоявнено новий український ірредентистичний вибрик, за який слід би негайно всіх зухвальців впакувати до тюрми. Лівиця найшлася в клопоті, що з тим фактом зробити і вибрала найвигіднійший шлях дискретного мовчання. А урядові кола — коли виносити з голосів зближеної до уряду преси — потрактували нашу деклярацію котуряючи, як невинну й нешкідливу фразеольоґію, якою нехай буде вільно послугуватися українцям „про свято“ наприклад раз на 5 літ на початку кожної соймової каденції. Польській правиці дивуватися не можна. Є це старий її спосіб вирішування національних питань при допомозі поліції. Спосіб цей з такою силою і завзяттям форсований близько десять літ цілковито збанкротував. Але тому, що польські ендеки належать до такої категоріі політиків, які нічого не в силі навчитися то їх бажання приноровити до Українського Народу репресійні засоби є в повному порядку. Становище польської демократичної лівиці є теж зрозуміле. Від часу відродження польської держави польська лівиця не спромоглася досі в національних справах ні на один рішучий крок, який оправдав би на їх прапорах гасла про волю і рівність. Але в теперішніх відносинах з практичної точки погляду одиноко міродайним є становище уряду. І ось тому бажаю звернути увагу уряду на шкідливість дальшого ведення політики, що полягає на нехтуванні фактів і дійсности, на легковаженні найважнішої проблеми в польській державі, якою є національна проблема, розвязувана при допомозі запозичування лібральних фраз від польської лівиці за пом допомозі **континуування в практиці реакційної політики пп. Керніків і Станіславів Ґрабських.**

Стоячи на становищі української незалежности і зеднання всіх українських етнографічних земель в одну державну цілість кермуємося не тільки почуттям глибокої любови до нашої Батьківщини, але й свідомістю фактичного стану що, заіснував на Сході Европи. Бо розвиток подій у б. російській імперії від весни 1917 р. свідчить наглядно, що мусить прийти **до відірвання українських земель від усякої державної спільноти з російськими і що мусить дійти до повстання незалежної української держави.** А льоґіка історії каже, що **ніколи 30-міліонова матірна держава не зрезиґнує з 6-ти міліонів своїх земляків, відділених вузенькою річкою від матірнього** пня, тимбільше, що ці відірвані землі були колись культурним і політичним **національним піємонтом.** Тією свідомістю пройнятий цілий український нарід і всі його партії. Партія, яку я репрезентую, веде боротьбу за досягнення цієї мети леґальними засобами. Не визнаючи міжнародніх рішень, принятих без участи представників українського народу, наша партія не думає приспішувати природного ходу історичних подій якиминебудь засобами терористичного характеру, бо щодо остаточного вислїду тих подій ми не маємо ніяких сумнівів. Будучи партією національною і демократичною, ми є ворогами комуністичного інтернаціоналу і більшовицької диктатури, як і всякої диктатури, проти якої реаґує відвічне замилування українського народу до демократичної волі. Стоячи на цій плятформі не нехтуємо ніякими засобами, щоби казати цілому світові про слушність нашої всеукраїнської національної справи і протестувати проти політики екстермінації, яку приноровлюють супроти нас польські уряди та боротися за поліпшення життя нашого народу, **народу угнетеного, але не побідженого.**

З уваги на те думаю, що найбільшою похибкою польської державної політики є трактування української проблеми як **внутрішньої** проблеми польської держави. Справи поселеної в границях Польщі шестиміліонової части великого українського народу не можна відривати від цілости української проблеми, яка є **проблемою міжнародньої ваги.** Чи не час булоб застановитися і польським державним мужам над тим, що польська державна рація теж вимагає трактування української проблеми, як проблеми з величезним міжнароднім значінням? Чи не пора вже застановитися над тим, що може єдино **істнування незалежної України**, і то не якоїсь буферової державки української, залежної економічно й політично від своїх сусідів і граючої ролю кістки незгоди між сусідами, але **великої та могучої держави української** може гарантувати постійну рівновагу сил на Сході Европи, рівновагу для Польщі зовсім не байдужну. Мирне істнування Польщі між могутньою Німеччиною та сильною Росією на довший протяг часу не утримається. Признаємо, що **теоретично** міжнародня концепція польських ендеків найкорисніша для Польщі: мир з Росією ціною поділу українських і білоруських земель між Росію та Польщу і усунення таким чином з порядку дня української проблеми взагалі, а попри те вимушений мир з Німеччиною при допомозі обґрунтовання себе в мілітарному союзі з Францією. Одначе ця безнастанно польськими ендеками підтримувана а недавно принята за основу закордонної політики т. зв. Табору Великої Польщі Дмовського концепція належить у життєвій практиці до ділянки метафізики. Хід подій в останніх десятиліттях доказував наглядно, що антинімецька спілка Франції з Польщею є фікцією, і що фікцією є утримування на будуче „єдиної, неділимої Росії“. **Чи це вигідне для Польщі чи ні, то незалежна українська держава повстане і розлетиться неподільна російська держава.**

(Продовження буде.)

З міжнародного казана.

Мирові декляматори й наростання пального матеріялу. — Після повороту з льондонської подорожі. — Італійсько-югославянський конфлікт. — Зміна ситуації на китайській арені.

Всі дипльомати повоєнної Европи при кожній нагоді, а то й без нагоди, декламують про мир, про його конечність, про їхні зусилля вдержати його. Цікаво, що ті декламації залюбки виголошують дипльомати тих держав, що мають нечисте сумління. Представники держав з чистим сумлінням рідко виступають з мировими декляраціями, а ще рідше з мировими декламаціями, бож мир є для них насущним хлібом, вимогою наскрізь буденною, про яку не варто говорити. А треті: предмет нечистого сумління мирових декляматорів здебільшого мовчать, дожидаючи кращих часів. Не значить це, що вони є проти мира. Навпаки, вони за миром, але за миром дійсним, справедливим, безоглядним.

Найменше щирими, а радше наскрізь фальшивими обороцями миру є його професійні декляматори, бо мир спирають вони на післявоєнних „мирових“ диктатах, себ-то на насильстві сильніших над слабшими чи ослабленими, на політичному й економічному поневоленні народів чи їх частин. Ясно, що такі декламації можуть виклинкувати хіба вибачливий усміх, маючи на меті миролюбивими фразами закрити дійсний стан річей, всю закулісову машинерію воєнних підготувань.

Не зважаючи на мирові декламації цілий світ не лише зброїться в приспішеному темпі, не лише щоєпіх фабрикує нові знаряддя недалекого воєнного думання, але від часу до часу, з якоюсь своєрідною систематикою — тут то там — вибухають все нові конфлікти, передвістники будучої війни. Коли вона покищо не вибухає, то не з огляду на недостачу пального матеріялу, тільки або спорячі сторони не готові до неї, або є свідомі надто великого ризика.

В міжнародньому казані постійно заряться і кипить. Терен клекоту конфліктів обіймає майже всю земну кулю. До старих спорів і суперництва між державами і народами прибули нові на територіі середньої і східної Европи, в Азії (Китай, еманципаційні рухи в Індії), в Африці (Єгипет і Марокко) і в Америці (Мехіко). Єдина Австралія є вільна від тих постійних, майже елементарних потрясень.

Останні дні принесли нам з одного боку напруження відносин між Литвою і Польщею у виленській квестії та загострення югославянсько-італійських взаємин, а з другого боку зміну положення на китайській арені.

Суть литовсько-польського конфлікту вже нераз була освітлювана, а проголошення Вильна столицею литовської республики означили ми як casus belli без наслідків“. Саме тепер литовський премієр Вальдемарас повернув з поїздки до Льондону і в розмові з ковенськими журналістами так менш-більш висловився про її ціли і наслідки:

„В розмові зі мною Чемберлен цікавився польсько-литовськими переговорами і підкреслив заінтересування Англії в справі закріплення миру в східній Европі. На звістку про проголошення нової конституції, в якій Вильно визначено столицею Литви, Чемберлен запитав, чи не викличе то труднощів в дальших переговорах з Польщею. На те заявив він (Вальдемарас), що **порозуміння з Польщею перед розвязкою виленської квестії могло би бути тільки провізоричне.** Литва безумовно не обмежує рішення Ради Амбасадорів, яка Вильно признала Польщі. Нова литовська конституція, що проголошує Вильно столицею Литви, не суперечить останній резолюції Ліги Націй, яка признає, що Вильно є предметом польсько-литовського спору. Ми не могли не помістити цієї точки в новій конституції, хоч знали про вражіння, яке викличе той факт.“ Дальше оправдував Вальдемарас факт

раніїй радоші польської преси. Бо коли він з англійськими журналістами говорив про польсько-литовську федерацію, то не думав про федерацію з теперішньою Польщею, тільки мав на увазі минулі часи. Тепер федерація є виключена, хоч не можна передбачити, що станеться за 500 чи 1000 літ.

З приводу литовської проклямації Вильна столицею Литви польська дипльомація думає вийти з резерви і гострою нотою запротестувати проти цього факту. Таким чином в польсько-литовському казані закипіть наново, знову підвисшуючи свою драматичность.

Далеко поважнішим є югословинсько-італійський конфлікт. Студентські демонстрації в Італії й Югославії є мірилом його загострення.

Що є причиною тих демонстрацій?

Причиною кріваних югославянських демонстрацій й італійської реакції на них є т. зв. неттунські конвенції. В липні 1925 р. Італія й Югославія підписали низку договорів у Неттуно про вирішення спірних справ у квестії Фіюме, Зари, центрального поясу та культурних й економічних справ на італійсько-югославянському пограниччі. Італія ратифікувала ті договори, бо вони були для неї корисні. В Югославії повстала сильна опозиція проти неттунських договорів, зложена головним чином з безпосередньо покривджених хорватів і дальматинців. Через те ратифікацію тих договорів Білгород постійно відкладав, примушений рахуватися зі сильною селянською партією Радіча та настроями серед молоді.

Та в останньому часі під впливом англійських фінансових кол, які уділення позички Югославії зробили залежним від ратифікації неттунських договорів, білгородський уряд постановив перевести ратифікацію. Рада міністрів винесла вже постанову про предложення неттунських договорів скупштині. Проти ратифікації пристрасно виступив все ще популярний хорватський ватажок Радіч і Прібічевіч, виступаючи не лише проти Італії, але й проти білгородського уряду. Радіча активно підтримала студентська молодь, демонстраціями, протестуючи проти італійських заіхань й угодовости власного уряду. Почалися демонстрації по всім усюдам Югославії, особливо гострий характер приймаючи в Себеніко й Спліті. Відповідю на ці події були демонстрації італійських студентів у Венеції Медіолані й Римі. Югославянський уряд не перемовиться зі своїми демонстрантами, внаслідок чого є багато ранених зпоміж студентів і поліції. Югославянська поліція оберігає італійське посольство в Білгороді та італійські конзуляти в Югославії. Та сама функція відносно югославянських представників припала в участи італійській поліції.

Підчас вистави паризької комічної опери в Білгороді публика маніфестувала в честь Франції, кидаючи ворожі оклики на адресу Італії. Наслідком кріваних сутичок між студентами й поліцією зачинено університет у Білгороді. В скупштині опозиційні партії гостро атакують уряд за брутальну поведінку поліції зі студентами. Італійський уряд через свого білгородського посла ген. Бордеро переслав протестаційну ноту, не зважаючи на вибачливости югославянського міністра закорд. справ Марінковіча. Югославянський уряд розпоряджаючи більшістю в скупштині, постановив за всяку ціну перевести ратифікацію неттунських умов, що викликує загальне обурення в краю. Ці події у наслідку можуть довести не лише до кабінетної кризи в Білгороді, але й до червоности розпалити югославянсько-італійську ненависть з непередбаченими поки-що консеквенціями.

Коли в Европі боротьба між державами й народами відбувається при допомозі погрозливих заяв, нот, в найвище демонстрацій, то у великій китайській державі з новою силою шаліє жахлива громадянська війна.

Вигляди нанкінського національного уряду захопити Пекін при допомозі армії ген. Фенга захиталися. Японський годованець ген. Чанг-Тсо-Лін припинив свій відступ і непадійно перейшов до наступу проти полудневих військ, що находилися у віддалі 70 км. перед Пекіном. Манджурська армія несподіваним ударом захопила цілий ряд місцевостей, що вже були в руках нанкінців, примушуючи останніх податися. Одночасно між обома китайськими арміями створила Японія невтральну смугу довкола Тсінг-Тао і Тсін-Сіну, забороняючи переступати її нанкінцям і мукденцям. На ділі є це активна допомога Чанг-Тсо-Лінові. Одночасно Америка постановила вивести свої відділи з Китаю, не бажаючи своєю присутністю на китайському тереві санкціонувати японських захватницьких намірів. Ясно, що це більше напруження викличе на Далекому Сході, де в рівній мірі перехрещуються інтереси великих держав: Японії, Зединених Держав, Вел. Британії й Франції.

Ось жмуток голих відомостей і фактів які доказують, що міжнародній казан кипить, віщуючи грізне клекотіння.

ГОЛОД У ЖИДІВ НА КРИМУ.

(ік) З Москви повідомляють про вибух голодової кризи у жидівських кольоніях на Криму.

З парляментарної арени.

(Власні телефонограми з 31. травня 1928)

СОЙМ У СПРАВІ ВИБОРЧИХ ЗЛОВЖИВАНЬ.

(ік) Сьогодні знова радила адміністраційна комісія над внесками, непольських клюбів, ППС і „Визволення" про вибір надзвичайної слідчої комісії для виборчих зловживань. Референт внесків ППС і „Визволення" пос. Путек домагався вибору комісії, а референт внесків непольських клюбів Чижевський (ХД) пропонував вибрати раніш підкомісію для подрібного розсліду предложених вже закидів. За те уряд заявився рішуче проти вибору надзвичайної комісії. Нині забрав голос від імени уряду міністр внутріш. справ ген. Складковський. Він признав отверто, що по його розпорядженні адміністрація помагала лісті число 1, покликуючися при тім на добре право, а навіть обовязок кождого уряду переводити вибори по думці, як для уряду найкраще. На думку п. міністра в допомоговій акції для 1-ки були справді мінуси, але плюсів було більше. Уряд памятав, що не мав оперття у попереднім соймі. Посольські внески на думку міністра не предкладають конкретних закидів. Коли навіть такі закиди є, то розслідити їх є річю Найвищого Суду. Тому уряд є проти вибору надзв. слід. комісії, тимбільше, що можна створити шкідливий прецеденс на будуче. М. і. міністр заявив, що не думає звільнити урядовців від урядової тайни щодо евентуальних зізнань перед комісією. Після живої дискусії міністр забрав знову голос відкидаючи закиди, що уряд не хоче співпрацювати з соймом. Якщо сойм вибере комісію, яка буде розглядати конкретні випадки зловживань, то уряд тоді займе становище. При голосуванні 17 голосами проти 18 адміністраційна комісія рішила вибрати надзвичайну комісію. В той спосіб комісія прийде небавом на пленум із внеском про вибір спец. слідчої виб. комісії. Сойм скористає в тому випадкові з управильнення на основі 34 статті конституції, яка признає соймові право виділяти спеціяльні комісії, установляти їх склад і обсяг компетенцій. При голосуванні звернуло увагу, що за вибором комісії голосував також пос. Рогуцак (НПР) вибраний з лісти 1. Є це новий доказ ферментів у клюбі 1-ки. Наприкінці засідання посол Соболевський (1-ка) склав заяву, що клюб 1-ки в надзвичайній комісії участи не візьме. Це теж характеристичний момент з уваги на становище клюбу 1-ки, котрий голосував за наглістю внесення на пленарнім засіданні сойму в справі виборчих зловживань.

ОСВІТНА КОМІСІЯ.

Справа станиславівської гімназії.

(ік) В освітній комісії переведено поділ рефератів внесків, які вплинули до комісії. Пос. Лянгер отримав реферат про новелізацію декрету в справі утворення державного зоольогічного музею. Пос. Пружнік (ППС) реферат у справі новелізації закону про кваліфікації учителів середніх шкіл. Реферат над внеском Українського Клюбу в справі затинення 5 вищих кляс української гімназії в Станиславові віддано пос. Мілені Рудницькій.

ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ СОЙМУ.

(ік) На вступі марш. Дашинський заявив, що перший буде розгляданий бюджет мін-ства зем. справ, у суботу мін-ства освіти, в понеділок пять частин бюджету до мін-ства закорд. справ звідтак, у вівторок бюджет мін-ства внутр. справ. У дискусії промовляв пос. Райз (Ж. Кл.). Жалівся, що не всі жид. кола здійснив травневий переворот. Заявляє про позитивне відношення жидів до уряду та держ. польських справ. Пос. Януш Радзівіл (1-ка) виголосив велику промову, присвячену полеміці з цілою польською та непольською опозицією. Поправу відносин після травня бачить передовсім у закорд. політиці, а саме в моменті, що міністри закорд. справ почувають під собою кріпкий ґрунт. Признає, що грозять Польщі і внутрішні і зовнішні небезпеки, однак вірить у геній польської раци. Не переціняє небезпеки комунізму, але запевняє, що т. зв. посідаюча кляса признає потребу зем. реформи (голос: Признає, але за дорогі гроші!). Далі спиняється над фінансовою ситуацією, вважаючи найбільшим успіхом післятравневого уряду стабілізацію валюти. Запевняє, що зрештою сам марш. Пілсудський не вважає нинішнього стану Польщі ані за нормальний, ані за тревалий. Перечить, начеб у Польщі панував фашизм і боронить марш. Пілсудського перед закидом, диктаторських затій. Маршал. Пілсудський, мовляв, іде шляхом освіченого демократизму.

ПОЛЕМІКА РАДЗІВІЛА З УКРАЇНЦЯМИ.

Останній уступ своєї довгої промови Радзівіл присвятив т. зв. меншостевій проблемі. Запевняє, що належить до тих поляків, які в принципі стояли на становищі повної рівноправности меншостей

І. СВЕНЦІЦЬКИЙ.

Розквіт культурно-національного життя Східної Білоруси.

(Продовження).

Тут письменник підійшов до дуже дразливого питання, якого він щоправда ніде не вирішує, але яке в практичному житті щоденно вирішується. Отже коли тільки якась більшість може знати потреби держави-громади, то вона може передати право і обовязок заспокоєння їх потреб на одного. Це буде диктатура одиниці в імя права більшости, яка цю одиницю із себе видала і понад себе видвигнула. А що се підчиняє собі меншість, тому очевидно кожне найменше опущення в окресленні і виконанні прав та обовязків більшости і меншости родить насилля та відпір насиллю і кривді.

Найкраще виступило це в оповіданні Бядулі — „Бондар". — Працював майстер постійно, на всю округу своїми виробами славився, кожний цінив їх і радо набував. Аж тут „сама пані" з двора, сама поміщиця замовила в нього ріжного виробу чимало. Бондар весь загорівся. Досі працював він для темних людей, що на красі зовсім не визнаються, але ось тут належно оцінять його мистецтво! Пані, це не проста мужичка, ось йому суддя і похвала! І бондар із своєю бондарихою снують сни краси, пяніють мріями про славу за матеріял, форму, виконання. Ремісник стає дійсно мистцем. Це пересображення людини у творчому захопленні не далось нікому так ярко зобразити, як це вийшло у Бядулі. Але й розчаруванню бондара не було краю, коли пані, не кинувши оком на виробу, веліла все передати на кухню... Бондар запив... Але другі боднарі будуть вже мудріші, та в громаді і для громади працюватимуть і від неї похвали ожидатимуть..., бо в дійсности, яке діло панам до світа мрій простого мужика, що він їх зачарував у якийсь простий виріб, що їх леліє на майбутнє свого життя, що мріє, одним словом, про далекі овиди, де небо з землею сходяться....

В оповіданнях про те, як „білі" контрреволюціонери, пани і їх оборонці хотіли завести давній лад і назад підчинити Білорусь своїм порядкам і законам, ніодин білоруський письменник, старший і молодший, не виходить поза рами зображення факту, особливо якогось моменту перемоги — здебільша моральної. Білоруси скуповаті на слова, вони не люблять шабльону, пустословної суети, голосного думання (обовязково про природу і вагу хвилі), в них воно по добрій традиції звязків з великою світовою літературою виходить — ясне само собою, кількома штрихами, легким протиставленням.

Побіч Бядулі — видніє Цішка Гартны. Це перш усього публіцист революції, вістун нового життя, оборонець законности його появи. Його роман „Сокі цаліны" (Бацькова воля 1922, На перагібе 1926) — це велика епопея нового життя робітника і постепенного завмирання старого світогляду. Правда — чимало від цього є старождання морального і фізичного людям, що живуть шабльоново, ось як для геройки роману — Зосі, що своєю пасивністю творить повну протилежність до діяльного Рыгора. Але це від того, що вона не рішається стати на шлях повної рівноправности, що вона в захопленні бере момент насолоди, щоби покутувати все життя; вона віддає усе, одержуючи тільки дрібку... Але можливо, і вона підніметься на велике діло. Про те скаже певно третя частина роману.

Як щирий працівник доби розквіту культурного і політичного життя своєї нації, Гартны дає прекрасні нариси повноти цього життя в збірці „Трэскі на хвалях" (1924). Часи голоду, борні, напору сусідів, звихненого нібн панством світогляду, постепенне насаджування самопошани через пошану других і розуміння їх потреб — ось зміст 16-ти оповідань та образків, в яких переходить перед нами широка ґама красок і тонів нового життя Білоруси. Життя це з вислідом і виявом постійно великої революції світоглядів і дійсности.

Першим ступнем цієї великої революції є поява простої сільської мови в школі, науці, політиці, державі. Це-ж на Білорусі одна з найбільших і найглибших революцій, за право на яку, за законність якої йде скрізь по всій Білоруси однакова боротьба. І боротьба отся стає одинокою метою життя. Не осягнути її — значить не жити, вмерти на все. Не за право влади — виходить — йде революція, а за світогляд за право на добрі наслідки здійснених ідей революції. Ось чому письменник, що боронить тези: „ухіл ад прыказау наркомасьветы — гэта контрреволюцыя... Памятайце... Гэта наша перадапошня напамненьне тым, хто злосна стараецца йсьці насупроціу..." (Трэскі на хвалях 161 ст.), що не боїться в літературі стануги в обороні хочби навіть революційного уряду, остає все таки добрим і інтересним письменником.— Казьонщини, безпідставної самопохвальби і пустого славословія революції і новому устроєві немає ніде в творах білоруських письменників, навіть у справжніх партійців, що через „Маладняк" хотіли би насадити комунізм на всьому світові.

(Продовження буде.)

(Оплески на українських лавках: У теорії!) Одначе ідучи за рівноуправненням, не може признати слушности представникам меншостей, які ображають терпимість польського громадянства. І так учора один з промовців (алюзія до пос. д-ра Дм. Левицького) відважився (це слово „відважився" повторив Радзівіл тричі!) представити як примір давні пруські уряди. Мусимо це признати свідомою провокацією. Меншости, які домагаються прав, мають також обовязки супроти держави, в якій тимчасово („хвільово") мешкають. (Голоси на правиці: Як то тимчасово?). Бо прим. можуть виїхати. Платження податків і давання рекрута не вичерпує обовязків громадянина супроти держави (взагалі цей уступ вийшов дуже блідий, а фатальне лапсус лінгве Радзівіла про тимчасове замешкання меншостей викликало невеличку констернацію в клюбі 1-ки). Повстав сміх, коли слідуючим промовляв ком. Бітнер. Як звичайно полемізував головно з ППС, називаючи їх знаряддям фашистівського уряду. В імени хлопського робітничого Білоруського Клюбу (бувш. Білоруська Громада) промовляв пос. Дворчанін, а від Сельроба-правиці Чучмай, який всупереч сподіванкам чогось уже не накинувся на УНДО. Заявив лише, що його клюб є одиноким представником українського народу, що викликало сміх не лише на українських лавках, але й польських. Пос. Кир. Вальницький говорив цілий час про капіталістичний устрій Польщі та його госп. політику. Його промова була дуже обережна та з нічому не можна було пізнати, що він є заступником крикливого Сель-роба та ще й лівого. Факт, що навіть слід. промовець пос. Книжановський покликався на пос. Вальницького, що навіть він ствердив покращання госп. ситуації на всьому світі включно з Польщею. Посол Книжановський поручив приняти бюджет і не збільшувати преліміновалих видатків. Після того приступлено до подрібної дебати.

БЮДЖЕТ МІН-СТВА ХЛІБОРОБСТВА.

Референт пос. Стедніцький (1-ка) зголосив три резолюції: 1) Взивається уряд, щоби приступив до акції вирівнання сезонових вагань цін на рільничі плоди; 2) взивається уряд, щоби деревна держ. політика запобігала неекономічному експортові деревних сирівців; 3) взивається уряд, щоби унормував політику продажі дерева з держ. лісів. Пос. Маліновський (Визв.) і пос. Чапський (Стр. Хлоп.) піддержували низку зголошених поправок. Пос. Кушнір (ХД) заявив теж про бажання хадеції у розвитку села.

РЕКОНСТРУКЦІЯ УРЯДУ.

Сьогоднішні ендецькі газети приносять нову згадку на тему відносин в клюбі 1-ки та про реконструкцію нинішнього польського уряду. І так плянована злука послів з групи праці та звйонзку направи жечипосполітей, про яку ми вчора подоносили, стоїть буцімто у звязку з бажанням змайоризувати в клюбі 1-ки почвів консерватистів і в той спосіб спонукати марш. Пілсудського поширити нинішню урядову базу на ППС і Визволеня. Розмови на цю тему ведуться, мовляв, віддавна з представниками ППС і Визволеня, при чому велику ролю відіграє в тих розмовах марш. Дашинський. Реконструкція уряду мала би відбутися з осени. Ендецькі газети біднкають, що в такому разі нічого не вийшло би з плянів зміни устрою, який заповідав 1-ка. Взагалі в цих поголосках є дещо правди, однак говорити про реконструкцію уряду з участю ППС і Визволення є ще дуже передчасне, тому, що курс госп. політики теперішнього уряду в нічому не вказує на евент. зміну на ліво, без чого всяке порозуміння з лівицею було би, очевидно неможливе. Заповідь внесення наново до сойму відкинених податкових законопроєктів, як кажуть у незвичайному поводженні пос. Книжановського свідчить, що уряд не зріжається виконувати госп. програми щодо якої має зовсім певне порозуміння з групою поміщиків і фінансістів.

ПРОМОВА ПОС. ОСТ. ЛУЦЬКОГО.

(зі) Бюджет мін-ства рільництва на ц. р. замикається сумою видатків 46 міл. 794.000 зол. Це становить 1,9 проц. всіх видатків. Коли зважимо, що рільниче населення в Польщі це 67 проц. загалу населення, що експорт рільничих продуктів виносить більше ніж половину заг. вартости польського експорту, а далі, що більш промислова ніж рільнича Німеччина присвячує на мін-ство рільництва у своєму держ. бюджеті 3 проц. заг. суми бюдж. витрат і що вище стояче німецьке рільництво має в держ. витрат на кождих 100 гектарів 665 швайц. фр., чесько-словацьке рільництво 866 шв. фр., а навіть румунське 98 шв. фр., коли польське рільництво має тільки 88 шв. фр., то тоді побачимо, що бюджет мін-ства рільництва в Польщі, яке обіймає рільничу продукцію та рільничу освіту, є зовсім невистарчаюче. Це відбивається особливо прикро на українському рільництві. У нас рільничого населення на 65 проц., а 80 проц. загалу українського народу. Згідно із списом з 1921 на українських землях є поверх 8 міл. гектарів у посіданні дрібних зем. власників. Ця земля є варстатом праці для 1.200.000 селянських господарств, поміж ними має поверх 900.000 або 80 проц. господарств нижче 5 гектарів. З цього приводу піднесення рільн. продукції та поширення хліборобської освіти має для українського населення рішаюче значіння. Вся будуча господарка українського народу залежить передовсім від того, чи українське населення здобуде землю для доповнення свого варстату праці, чи здобуде засоби для інтенсифікації своїх господарств і осягне відповідну хліборобську освіту. Вигляд на побільшення варстату праці з природи річи для нашого рільничого населення невеликий. На 1,600.000 гект. запасу землі від великої зем. власности жде поверх міліон голодних на землю селянських пролетарів. На наших землях нема ні пяди землі для кольонізації. Польща всеж таки до 1923 р. скольонізувала на наших землях 445.000 гект. Українське селянство зрозуміло, що мусить власними силами серед найтяжчих госп. умовин шукати виходу з дуже прикрого положення. І справді воно осягнуло своїм трудом в останніх роках надзвичайно богато, розбудувавши своє господарське т-во „Сільський Господар" і сільсько-господарську кооперацію. Далі говорить промовець про польську політику проти „Сільського Господаря", попираючи „Звйонзкі заводове рольніков". Змалював розрив, на власних силах збудованої української кооперації, у яскравих образах екстермінаційною кредитовою політикою польських держ. банків і повне занедбання державою українського хліборобського шкільництва. Із середніх і народніх рільничих шкіл українці не мають ані одної. Стару народню інституцію „Народній Дім", яка має в посіданні великі зем. маєтки, на яких можна створити взірцеві господарства, польський уряд віддав під управу свому комісареві, а цим комісарем є представник руссофільської політики. Уряд знищив самоврядування, в якого обсяг діяльности входять також різні госп. справи. Розбудовуючи власними силами „Сільський Господар" і величню українську сільсько-господарську кооперацію, українське рільництво дало доказ великої позитивної, творчої, конструктивної праці. Польщі не вдається тому представляти цей український елемент як деструктивний. Ми є одначе конструктивною силою на наших землях, а деструктивною є кольонізація, кредитова й освітня політика польського уряду на українських землях. Українське селянство всеж таки видержить удари цеї політики. Маючи все те на увазі, Український Клюб мусить голосувати проти бюджету мін-ства рільництва та земельних реформ. (Промова посла Луцького була вислухана з великою увагою, хочаб тому, що пос. Луцький має вже в соймі славу одного з найкращих соймових промовців).

Далі говорили пос. Столярський (Визв.) Мадейчик (Пяст), Лесніцький (1-ка) і Новіцький ППС). На цьому покінчено нинішню нараду.

УКРАЇНСЬКІ ЗЕЛЕНІ СВЯТА І СОЙМ.

(ік) У звязку з українськими Зеленими Святами віцемаршалок д-р В. Загайкевич заходився біля приписнення на понеділок соймових нарад, однак марш. Дашинський рішуче спротивився, виправдуючись надзв. коротким речинцем, який остав для полагоди бюджету. Обіцяв лише, що в понеділок порядок нарад буде такий, що не вимагатиме обовязкової присутности українських послів і уділив усім українським послам на цей день відпустки. Голова Українського Клюбу д-р Дм. Левицький застерігся, щоби наради в дні унійтського та православного урочистого свята не стали прецеденсом на будуче.

Останні вісти.

(Власні телефонограми з 31. травня 1928)

ТВОРЕННЯ НОВОГО УРЯДУ В НІМЕЧЧИНІ.

(ік) Президент німецького парляменту Лєбе був на конференції у президента держави Гінденбурга в справі нової ситуації, яка склалася після виборів. Гінденбурґ заявив, що остаточне рішення прийме на конференції представників усіх партій 11-го червня.

КОНФЛІКТ ІТАЛІЇ З ЮГОСЛАВІЄЮ.

(ік) У Білгороді знову повторилися різкі протиіталійські демонстрації. Загалом у дотеперішніх сутичках із поліцією підчас протиіталійських демонстрацій є ранених 72 студентів. Італія вже переслала третю ноту Югославії. Останним разом в дуже гострім тоні закидає югославянському урядові, що свідомо не виступає з відповідною енергією проти акції, яка має характер систематичної протиіталійської кампанії.

НЕПЕВНА ДОЛЯ „ІТАЛІЇ".

(ік) Виявляється, що вістки про побут воздухоплава „Італія" на малому ледовому острівці не відносяться до „Італії". Мабуть переловлено сигнали іншого воздухоплава. На острові Шпіцберг панує сильна метелиця. Про долю „Італії" нема від четверга ніякої вістки.

НОВІ АРЕШТУВАННЯ ІНЖИНІРІВ.

(ік) В Москві арештовано головного директора тресту „Югосталь" та кількох інших інжинірів цього тресту. Арештування одного з інжинірів, Плоткіна, послідувало безпосередно після його поворту з закордону, куди він їздив офіціяльно з більшовицькою місією.

НОВИЙ РІД КОНТРРЕВОЛЮЦІЇ.

(ік) Протибільшовицька агенція „Руссиресс" повідомляє про новий декрет ради комісарів, у якому є постанова, що аґітація проти збіжевої політики більшовицького уряду та проти хлібозаготівних установ буде карана як контрреволюція. У відношенні до хліборобів, які скривають запаси збіжжа буде приноровлений найвищий зімір соціяльної оборони, себто кара смерти.

По широкому світі.

Кельоґ спростовує газетні звістки, буцім-то підписаний Америкою договір вічного миру мав звільнити її від необхідности збільшити свою фльоту.

Між Льондоном і Мадридом заведи постійну телефонічну комунікацію.

На нім. Шлеську повінь залила поля і наробила шкоди на 3 міл. мар.

Америка обіцює взяти з Китаю назад свої війська, щоби не піддержувати Японії.

У Москві зібрався зїзд хірургів із усього С. Р. С. Р.

Франц. міністр освіти Ерріо висловив побажання, щоби державний паризький театр „Комеді Франсез" виїхав на осінь з гостинними виступами до Берліна.

Між Францією і Еспанією відкривають новий залізничний шлях: тунель Канфранк. На святі відкриття в липні зустрінуться на кордоні през. Думерг і король Альфонс XIII.

Ангорський парлямент розпущений уже на вакації, аж... до жовтня.

НОВИНКИ

— **Опікуни стрілецьких могил.** Т-во Охорони Воєнних Могил подає до відома десятий спис осіб (установ), що зголосилися на опікунів українських воєнних могил і зложили (в Т-ві, вул. Руська 18, І. п.) по 15 зол. як опікунство одної могили: 103) о. Олександер Малиновський, 1 могила; 104) Семен Магаляс, 1 могила; 105) д-р Степан Федак, 2 могилі; 106) „Мельнична Громада", 1 могила; 107) Земельний Банк Гіпотечний, 2 могилі; 108) дир. Мирон Гаврисевич, 2 могилі, 109) урядовці Земельного Банку, 1 могила; 110) „Достава", 2 могилі; 111) Теодозій Кордуба, Теребовля 1 могила; 112) д-р Ст. Левицький, Підгайці, 1 могила; 113) о. Зенон Кузьмович, Соколівка, 1 могила; 114) д-р Валеріян Банах, Надвірна, 1 могила; 115) Епіфаній Роздольський, Городок Яг., 1 могила; 116) Дмитро Величко, Груєць, 1 могила; 117) Василь Понитишин, 1 могила; 118) Михайло Мочульський, Грималів, 1 могила; 119) Мирослава Морозова, Львів, 1 могила; 120) Ревіз. Союз Українських Кооператив, 5 могил; 121) Кооператива „Злука", Калинівщина, 1 могила; 122) д-р Сильвестер Герасимович, Львів, 1 могила. Разом з виказаними досі вже 166 могил має своїх опікунів. Хто черговий?

— **Небезпечна вистава.** „Т-во опіки над молодю" приготовляло діточу виставу „Свято весни", одначе воно не відбудеться 2-го червня з причини заборони поліції. Закуплені вже білети важні на діточу виставу „Золотий черевичок", що буде в часі „Тижня Дитини".

— **Епільоґ посольської „незайманости".** Відомий епізод з пос. д-ром Львом Бачинським внаслідок протесту українського представництва на соймовій арені, знайшов свій епільоґ в заяві марш. Дашинського в середу, 30. травня. А саме марш. Дашинський заявив, що у звязку з арештуванням пос. Льва Бачинського — замісць виданого польською соймовою більшістю комуністичного посла Владислава Бачинського — міністр внутр. справ ген. Складковський надіслав письмо про покарання напастливих поліційних функціонарів. За „помилку" покарано комісара Фаренгольца перенесенням до білостоцького воєвідства, а підком. Погоржельського 7-миденним арештом.

— **Кінець сензаційного празького процесу.** Процес проти празьких журналістів, що тягнувся кілька тижнів скінчився трохи нежданим засудом; суд присяжних потвердив головні питання щодо душегубства, ошук (то-що) обвинувачених і Михайло засуджений на смерть, др Клепетаж на досмертну вязницю, а Сікорський на 15 літ тяжкої вязниці. Про всю справу напишемо ще подрібніше.

— **Друга вистава лялькової гротески** „Вертеп наших днів" відбудеться в пятницю, дня 1. червня. Початок точно в 8. год. вечером. Білети продається в книгарні „Зиза", Руська 18, І. п., від 6. веч. при касі. 2294 1-1

— **Ріжні вісти.** [illegible] проф. паризької [illegible] — відомо, чи не буде це самовбивство. — У франц. [illegible] го [illegible] — [illegible] ну [illegible] в 12 [illegible]

літак Ліндберґа, що перелетів Атлантійський океан і кільканадцять тисяч миль над Пів. і Середньою Америкою, перевезений до вашинґтонського музею. — У нім. містечку Ґельґенкірхен мешканці відчули землетрус на протязі двох хвилин і перелякані повтікали із своїх домів. — На Шлеську оснували велике товариство для будови сталевих домів, які є дуже практичні. — За 1927 р. 482 бувших російських підданих прийняло англійське підданство.

— Іспит зрілости у філії держ. гімназії у Львові у весняному речинці шк. року 1927-28 з відд. „Б" зложили: Бреадель Гр., Чорній Як., Дикий Ром., Гук Волод., Евин Ан., Яцків Ів., Ільницький Петро, Качарепа Альб., Мартин Мих., Матвіїв Ів., Любовицький Теод., Паньківський Юл., Перун Ан., Петрина Вас., Поліщук Ст., Рибачек Богд., Рижий Волод., Рожанковський Ст., Сайкевич Мих., Смаль Олекс., Стародуб Ром., Шадель Меер, Тис Елв., Турчин Мик. Одного репробовано на пів року.

— Клопоти львівського міського театру. Від двох тижнів на шпальтах місцевої польської преси появляються довжезні статті на тему санації відносин у міських театрах, які коштують місто цього року небувалу суму мільйон 200 тисяч зол.! Місцева преса згідно атакує держ. комісаря Стшелецького, який є відповідальний за те, що віддав в управу театри дир. Тчінському, без ніяких фінансових обмежень. Розписаний конкурс на директора міських театрів дав досі бідненькі результати: кандидатами є люди без ширшої літературної освіти, здебільша актори. Теперішній директор Тчінський, людина великої артистичної культури та вибагливого смаку, не виявив досить практичного хисту, щоби поєднати свої мистецькі пляни з касою. Із занадто щедрим жестом він повизначував високі платні артистам і забагато видав на обстановку пєс (нпр. „Сніжистої ночі"), які негайно зійшли з афіші. Театр має небезпечного суперника в кінах, виповнених щодня по береги. Та що найважніше: місто, яке не має заспокоєних деяких примітивних вимог гігієни мусить більш міліона давати аж на два театри, що нерідко стоять порожні. А як виглядає славна „справедливість" чи льояльна пошана для культурних потреб усіх мешканців нашого міста, найкраще видно з того, що міська рада, що дала на два польські театри головокружно суму міліон 200 тисяч зол., на „Український Театр" у Львові призначила у минулому році — ніхто не вгадає скільки? — 2000 зол.!

— Рекорди. Американське біблійне товариство подає до відома, що в 1927 р. видало в світ 10.034.797 примірників біблії у 186 мовах. Уперше видали біблію мовою люба-люля, туземців бельгійського Конго. Три міліони примірників розійшлось у Китаю. В Єгипті продали біблії минулого року на 50 проц. більше, ніж попереднього. — Ствердили, що цінну бібліотеку в Севастополю випродали тайком „на масло"; 26.000 томів пропало. — Суд у Бонні засудив княжну Вікторію, сестру кайзера Вільгельма, теперішню Зубкову на... 20 марок гривни за переїзд нім.-бельгійського кордону без візи. Княжна їздила туди відвідати свого мужа, виселеного з Німеччини. Хто із нас не заплатив би радо 20 марок за переїзд кордону без візи?!

— Помер „король циганів". У Льондоні помер у 98 р. життя дуже популярний співак Одель, відомий під назвою „короля циганів"; він був одним із найстарших членів клюбу (не парляментського!) „диких", себто людей, що не належать до ніякої групи, громади, партії або релігії. Коли Одель утратив голос і попав у нужду, члени його клюбу рішили, що з кожної чарки віскі (горілки) випитої в клюбі він пенні будуть відчисляти для Оделя. Таким робом Одель мав денно з 1 фунт (півпята дол.) на прожиток.

— Вдячність магараджі. Магараджа з Бірми, завзятущий спортсмен, думав довго над тим, як нагородити грача в польо, що в останній мент, коли партія була безнадійна, побив противника нежданим „голем". І придумав. Він покликав його до себе і призначив його... міністром фінансів, але... тільки на тиждень. Як видко: спорт у Бірмі стоїть високо, але фінанси ще вище!

— Товариство допомоги самогубцям. У Відні відкрили „Т-во допомоги самогубцям" з метою ратувати тих, що хотять розпрощатись із життям. Хоча про організацію товариства преса не повідомляла, вже на день перед його відчиненням, 12 кандидатів на самогубців прийшли до бюр товариства просити ради. Організатори цієї новочасної інституції заявляють (щоби не лякати ворогів життя), що не мають наміру перешкаджати їм, а просять тільки дати їм змогу, заки зроблять спробу смерти, щоби товариство „допомогло втомленим життям здійснити їх намір хутко і без болю". Товариство має 12 членів, які чергуються в бюрі по двох: один мущина і одна жінка. Більшість тих, що шукали досі поради це люди в віці між 30 і 50 роком, безробітні. Невідомо, чи товариство обмежиться самими радами, чи теж зможе приходити з матеріяльною допомогою тим, що в розпуці.

— Кінець світа. 30-го травня пополудне сотні тисяч членів релігійної англійської секти званої „світовим бритійським союзом Ізраїля" ждало у тремтінні на кінець світа. Так мас, згідно з їхньою вірою, казати якийсь напис на піраміді Хеопса. Члени цієї секти називають себе „ізраїлитами", бо вважають себе лащадками жидівських племен, з доби короля Саргона, але основи їх віри — християнські.

— Подорож довкола світа. Джон Генрі Мірс, що в 1913 р. обіхав світ у рекордових 35 днях, вибирається в нову подорож, щоби побити свій попередній рекорд. Він виїжає з Ню Йорку дня 6-го червня на літаку, щоби дігнати пароплав „Іль де Франс", що виде на кілька годин раніше. 14-го червня відлетить Мірс літаком з Гавру на схід. 21-го червня має він намір бути вже в Йокогамі і цього-ж дня відїде до Америки пароплавом „Емпрес оф Канада". 1-го липня має бути в Сен-Поль, а звідти полетить до Ню Йорку без зупинки. Якщо він приїде туди 2-го липня, як обраховує, тоді обіде світ у 26 днях.

— Підвишка платні „безсмертним". 40 членів „Французької Академії" зберігає досі статут з 1795 р. Разом із ріжними нетиканими правилами цього статуту, досі мав силу теж закон про їх плату. Там сказано, що уряд призначує їм 1500 фр. річної пенсії, „щоби вони могли жити без недостач". Тепер на ці гроші „академик" може прожити тільки місяць і то без рідні. Теперішний уряд зробив жест і підвищив „безсмертним" плату на 5000 фр. річно, за що, річ ясна, теж ніхто з них не в силі прожити. На щастя, кожний із них пише щороку бодай одну книжку, не так з думкою про свою безсмертність, як з думкою про смертні потреби.

— З Ченстохови. Дістаємо такого листа: Стараннями Управи Українського Т-ва допомоги емігрантам у Ченстохові відбулася дня 27. травня 1928 р. жалібна панахида за спокій душі б. Голови. Отамана Військ УНР бл. п. Симона Петлюри, яку відправив українською мовою п-отець Микола Малюшинський з Варшави. Відправа в рідній мові і гарна проповідь свідомого українця п-отця Малюшинського зробила гарне враження серед нашої громади, за що складаємо п-отцю щиру подяку. — Управа Т-ва допомоги.

— Михайло Голинський, премієр-тенор харківської Академічної Опери виступить дня 2. червня п. р. в опері „Казки Гофмана" на сцені міського театру, **дня 4. червня на концерті „Т-ва письменників і журналістів ім. Франка" у честь Франка в салі Муз. Т-ва ім. Лисенка,** і накінець дня 6. червня в опері „Паяци" на сцені міського театру.

— Осторога. В останньому часі розкидає якийсь „Союз Оборони Вірителів у Польщі" масово по наших селах т. зв. „**Manifestacyjny List Otwarty wierzycieli poszkodowanych wojną i waloryzacją**", адресований до президії польського сойму. За цей лист кажуть собі платити нашим селянам по пів зол., або часом і більше. Кромі цього побирають вписове від трьох зол. в гору. Українські селяни, які були в першій мірі пошкоджені війною і вальоризацією, викуповують масово цей зовсім безвартісний лист і помагають до легкої наживи несумлінним політичним спекулянтам. Остерігається наших селян перед агентами згаданого союза, як рівнож і перед всякими подібними штучками ріжних політичних польських партій і угруповань, бо це все обраховане тільки на отуманення і хвилеве заспокоєння дешевими обіцянками нашого селянства, не згадуючи вже про грошеві втрати, які при цьому мають українські селяни. — **Краєва Народня Канцелярія.**

— Заява. Замісць відповідати особисто всім зацікавленим, подаю загально до відома, що я **ніякого журналу не видаю, ані не редагую,** ані не бачу для себе такої можливости для того в найближчому майбутньому. — У Винниках, 29. травня 1928. **Антін Крушельницький,** письменник і директор учительських семинарійних курсів у Львові.

Памятайте, що всякі збірки на нагробник на могилі Івана Франка треба посилати до Центробанку, Львів, Ринок ч. 10. І. пов. на щадничу книжечку ч. 7910.

Театри.

Міський великий театр:

1-го г. 7·30 веч. „Трубадур" виступ Ґрушинського.

2-го г. 3·30 попол. „Тартюф" останній раз.

2-го г. 7·30 веч. „Казки Гофмана" виступ М. Голинського.

3-го г. 3·30 попол. „Цілунок Попелюшки".

Міський „Театр Новин":

1-го г. 8. веч. „Молодість у маю".
2-го г. 8. веч. „Молодість у маю".
3-го г. 3·30 попол. „Хай мене чорти".

КІНА.

„Апольо": „Моя жінка танцює чарльстона".
„Лев": „Поїзд-марево" і „Шалена Фіфі".
„Палас": „Дама в тигровім плащі" і „Легко стати батьком".
„Фатаморгана": „На хвилі життя".
„Байка": „Шляхотна помста".

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Нового Українського Театру дир. В. Карабіневича:

Рипно:
2. VI. Барон Кіммель.
3. VI. Гейша.
Рожнятів:
4. VI. Циганка Аза.
Брошнів:
5. VI. Циганка Аза.
Болехів:
6. VI. Барон Кіммель.
Стрий:
7. VI. Воскресення.
8. VI. Вихрест.
Синевідсько Вижне:
9. VI. Вихрест.
10. VI. Вій.
11. VI. Гейша.
Сколе:
12. VI. Воскресення.
13. VI. Вій.
14. VI. Вихрест.
15. VI. Гейша. 7—?

Львівський Просвітянський Театр:

Рава Руська:
2. VI. Гейша.
3. VI. Еспанська Муха.
4. VI. Катерина. 6-?

В прив. учит. семінари СС. Василіянок у Львові при вул. Потоцького 95 з правами державних шкіл відбудуться іспити в такім порядку: Вступні іспити на І. курс дня 30. червня, на курс ІІ. і ІІІ. в днях 25—27 червня. Подання доповнені метрикою, лікарським свідоцтвом від фізика та останнім шкільним свідоцтвом треба складати в дирекції найпізнійше день перед початком іспиту. Вписи на всі курси та до всіх клас семиклясової школи вправ відбудуться в днях від 28. червня до 3. липня включно. — *Управа.* 2316 1—5

Вступні іспити в прив. жін. гуманістичній гімназії „Україн. Інст. для дівчат" з повним правом прилюдности в Перемишлі, до клас ІІ—VIII, відбудуться в днях від 21.—23. червня ц. р., а до І. кл. дня 28 червня п. р. Вступний іспит до VIII. кл. можна здавати за окремим дозволом Кураторії. До іспиту вимагана метрика уродження і евент. послідне шкільне свідоцтво. — *Управа.* 2319 1-3

Подяка. Отсею дорогою складаю щиру подяку всім вищезгаданим інституціям та окремим особам, що згадали мене в день мого ювилею. Перше дякую за зложені поздоровлення на виставі: Членові Ради Т-ва „Просвіта" в Кремянці п. І. Терновому, читальням с. с. В. Фільварки, Шпиколоси, Млинівці, Укр Кооперат. Організ. у Кремянці, Аматорському Гуртку при кремянецькій „Просвіті", п-ву Жукам, Оболончикам, п-ні Колесниковій — Вотана, п. З. Лаговській, за цінні подарунки та поздоровлення. За надіслані привітання: Матірному Т-ву „Просвіта" у Львові, читальням „Просвіта": в Перемишлі, на Перекопаній, с. Ясиниця-Сільна, Союзу Діяч. Українського Театр. Мистецтва, Соколу ІІІ-му у Львові, а рівнож окремим особам: п. М. Миленку (Прага), п. Жуку (Підлісці), п. Лаговській (Катеринослав), п-ву Орлам (Луцьк), д-ру С. Дмоховському, п. С. Федчуку, п-ні І. Приймовій (Перемишль), арт. львівського театру М. Винницькому, п-ву Аркасам, п. М. Ручко, п. М. Баланчук (Ужгород), п. Т. Гесіоровському (Кремянець), а рівнож усім тим гостям, що посітили мою ювилейну виставу. Всім щире „спасибі". — Артист українського київського театру: *Гриць Березовський.*

Вступні іспити до І кл. в українській коедук. гімназії Р. Ш. з правом прилюдности в Яворові відбудуться 28. і 29. червня, до клас ІІ—VII від 20.—28. червня. Оплата в бурсі ІІ. на рік 1928/9 30 зол. міс., в бурсі ІІ. 35 зол. — *Кружок Р. Ш. в Яворові.*

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів Ринок ч. 10.